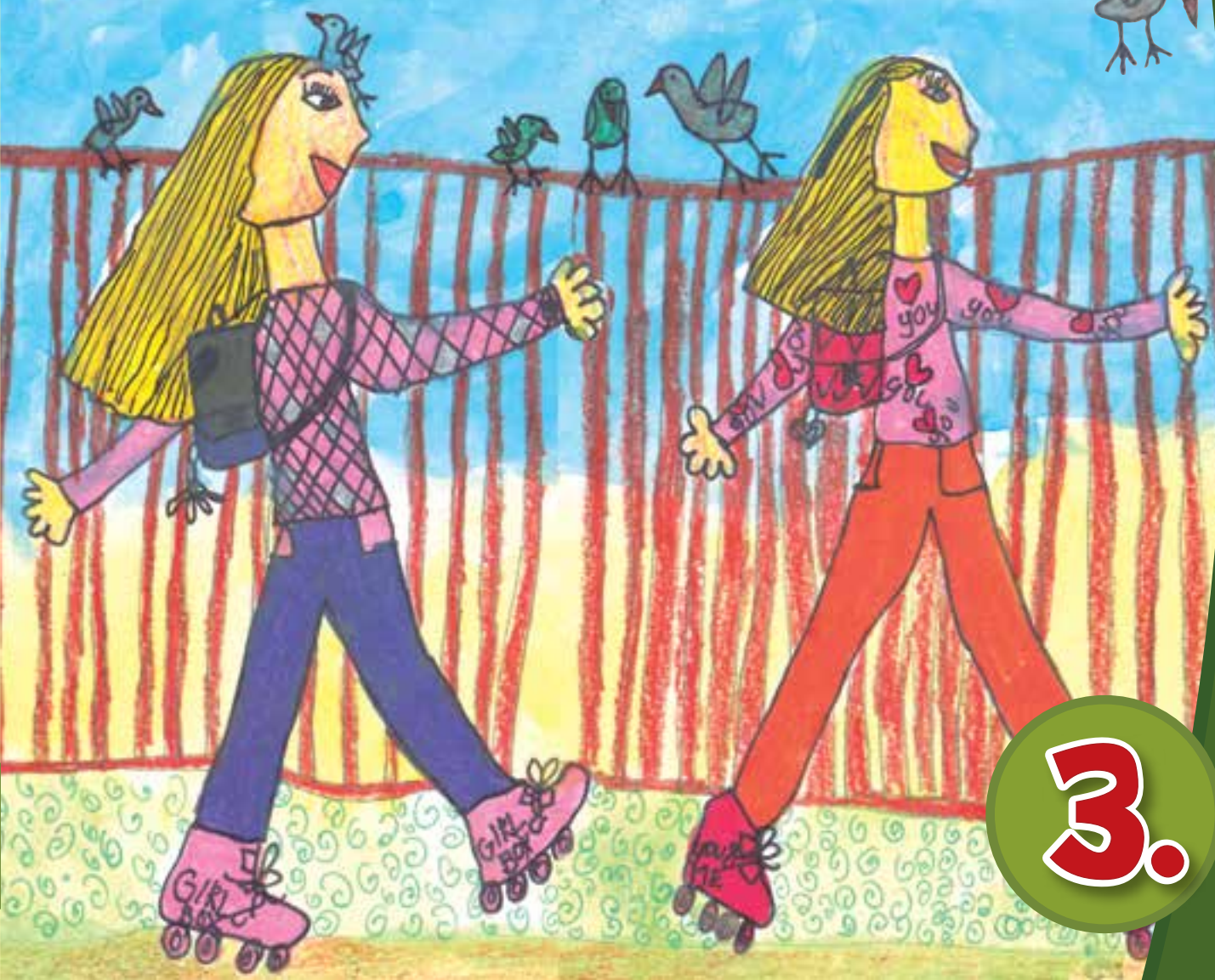

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2018. MÁRCIUS

3.

DÖME ZSUZSA

Husár leszek

Nem leszek én, nem leszek én
a császárnak katonája,
inkább lennék, inkább lennék
szép hazámnak a hasznára.

Szólok is a kapitánynak,
adjon nekem csákót, mentét,
soroztasson be huszárnak,
hadd harcoljak Duna mentén.

Csak csákót ad a kapitány.
Lehajol, és megsimogat,
s elvágatnak toronyiránt...
Irigylem a huszárokat.

Ha megnövök, husár leszek,
kapok kardot, díszes mentét,
vitézségből példát veszek
honvédektől Duna mentén.

Maguk készítette zászlóval,
kokárdával, nemzeti színű
pillangóval vonultak
ünnepelni **Szabó Ágnes** óvó
néni szalacsi kis csemetéi.

Délcegen
csatasorba
álltak **Botka
Ildikó** diósadi
tanítványai-
nak kis papír-
husárjai.

Bunău Irén tanító néni árpádi kisdíákjai egyéni
módon színezték ki a huszárokat és a magyar
ruhás lányokat. Ugyanígy kaptak díszruhát
a kartonhenger babák is.

Március 15.

a Magyar Szabadság Napja

Ferencz Gabriella
gyergyóditrói első-
sei maguk készítették,
és Március 15-én büszkén
viselték a filckokárdákat.

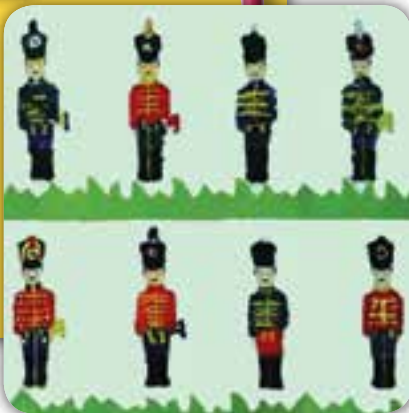
Huszárgyerek, huszárgyerek szereti a táncot,
Az oldalán, az oldalán csörgeti a kardot.
Ha csörgeti, hadd csörgesse, pengjen sarkantyúja,
Kossuth Lajos verbunkja a muzsikáltatója.

Az egyik regiment
harcra kész huszárt
Szabó Ildikó tanító
néni dévai osztálya fes-
tette, a másikat **Fülöp**
Izabella Tünde kisdíák-
jai a marosvásárhelyi
S. Duicu Iskolából.

A szabadságról dalol
paptamási olvasónk,
Törő Jázmin madárkája.
Tanító nénije **Béli Enikő**.

Egy ezred nem telik ki belőlük,
de lelkesedésük mindent legyőz.

Valter Zsuzsa tanítónő
zimándújfalui „nemzetőrei”.

MÓRA FERENC

A fecskék

Részlet

Megjöttek a fecskéink!

Még abban az órában hozzáfogtak a fészekrakáshoz, az eresz szögletében ragasztották meg gömbölyű kis fészküket, maguk gyúrta sárból, szalmatörmelékből. Nincs az a kőművesmester, aki fürgébben dolgozna náluk. S ahogy a sarat hordták, rakták, simították, gömbölyítették, minden mozdulatuknál mondtak valamit:

- Vakolat van-e még?
- Van elég.
- Add errébb!
- Fuss szalmáért, picike!
- Hozom én ízibe!
- Hocc ide!
- Cvikk, cvikk, cvikk!
- Mi tetszik?
- Jó ebéd tetszenék!
- Mi legyen az ebéd?
- Bogaracska, legyecske!
- Kis fecske, gyere csak a kertbe, gyere, gyere, gyere!

Azzal huss, ki a kertbe, ahol igazán terített asztalt találtak. Csak a szájukat kellett tátogatni: szinte magától hullott bele a sok bogár. El is pusztították őket egy hét alatt úgy, hogy aranyért se lehetett volna egyet se találni közülük. Még az utcánk tájékáról is eltakardott a sok bogár, olyan rendet tudtak tartani a mi fecskéink.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Álarcos gébics

Azt súgta az álarcos gébics,
„Hajnalban ébredj, titokban építs!”
Ki messzire indul, megközelítheti,
Titkát csalitok sűrűje rejtheti.
Óvják csöndjét távolságok,
Maszkok, bokrok, vándorlások.
Fontos neki a családja magánya,
Nem hív mást meg teadélutánra.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Márciusi eső

Csepp, csepp, csepereg,
kopognak a cserepek,
láthatatlan fonál végén
hintázik a kikelet.

Csepp, csepp, csepereg,
öntözi a tereket,
zokog az ég, bánatában
búcsúztatja a telet.

Süt, süt, süt a nap,
fagy foga már nem harap,
pocsolyánkból délutánra
csak egy pici folt marad!

Matykó

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy pólyás baba, úgy hívták, hogy Matykó. Egy szép, faragott bölcsőben ringatózott, onnan figyelte anyját, apját, két nagytestvérét, Blankát és Balázst, na meg a takarójához erősített játék cicáját.

Figyelt és növegetett Matykó. Amikor már eléggé megnőtt, megszólalt:

– Cica! – és fölállt.

Néhány hét múlva így kurjantott:

– Sicc! – és szaladni kezdett.

Láthatjátok, hogy Matykó nagyon szerette a cicáját. Sajnos, anya nem engedett állatot a lakásba, így Matykó csak a takaró cicáját ismerhette, meg a képeskönyv cicáját, a tévé cicáját és titokban a szomszéd néni cirmos cicáját is, de azt csak tisztes távolságból. Saját, élő cicája Matykónak nem lehetett.

Egyszer, amikor Matykó már tityi-toty nagyfiú lett, de még nem tudott igazán beszélni, megállt Blanka előtt:

– Rajzolj nekem cicát!

Ez volt Matykó életének első mondata.

Blanka úgy meglepődött öccse beszédén, hogy azonnal ceruzát fogott, és rajzolt egy hegyes fülű, mosolygós cicát.

– Még egyet! – kérte Matykó.

Blanka rajzolt még egy cicát.

– Még egyet! – kérte újra Matykó.

Blanka rajzolt még egy cicát, aztán még egyet és még egyet. Az egész papír tele lett cicákkal. Blanka elfáradt, és nem rajzolt többet.

Matykó akkor odatotyogott Balázshoz:

– Rajzolj nekem cicát!

Balázs szívesen rajzolt egy csizmás kandúrt.

– Még egyet! – kérte Matykó.

Balázs rajzolt még egyet.

– Még egyet!

Balázs rajzolt még egyet, aztán még egyet és még egyet. A papír megtelt csizmás kandúrokkal, és Balázs nem rajzolt többet.

Rajzolt helyette anya. Aztán apa. Aztán nagymama, aztán nagytata, aztán dédmama, aztán dédpapa. Megtelt cicákkal a sok papír, a terítő, a falvédő, a falak. Matykónak azonban ez sem volt elég. Egyre csak azt hajtogatta:

– Rajzolj nekem cicát!

Egy szép zöld tavaszi napon kirándulni ment a család.

– Csöndesen a cserjésben! – intette őket apa. – Most megleszük, hogyan érkeznek a gólyák!

Elrejtöztek a Békás-tó partján. Lapultak, s várták a téli vándorok érkezését. A nagy csöndben váratlanul megszólalt Matykó:

- Anya, rajzolj nekem cicát!
- Most? – lepődött meg anya. – Hová?
- A földre, jó?

Anya sóhajtott, keresett egy hegyes követ, és kunkori farkú cicát rajzolt vele a földre.

- Még egyet! – kérte Matykó.
- Anya rajzolt még egy cicát.
- Még egyet! – kérte újra Matykó.

Anya rajzolt még egyet, aztán még egyet és még egyet. A föld megtelt cicákkal. Matykó akkor apára nézett:

- Apa, rajzolj nekem cicát!
- Én? – nézett szét apa. – Hová?
- Rajzolj az égre, jó?

Apa sóhajtott, letört egy száraz faágat, és hunyorgó, huncut felhőcicát rajzolt vele az égre.

- Még egyet! – kérte Matykó.
- Apa rajzolt még egy felhőcicát.
- Még egyet!

Apa rajzolt még egyet, aztán még egyet és még egyet. Az ég megtelt cicákkal.

Elégedetten nézegették. S akkor, az utolsó felhőcica farkánál, hirtelen meglibbent valami...

- Jönnek a gólyák! – mutatott oda apa.

A gomolygó felhőcicák elé beúsztak a haza-térő gólyák. Előbb egy, aztán kettő, aztán tíz, tizenöt. Nagy kört írtak le az égen, majd ereszkedni kezdtek a Békás-tóra.

Ahogy ereszkedtek, fáradtan, porosan, mégis otthonosan, hirtelen meglódult a lenti és a fönti világ. A felhőcicák megmozdultak: az

első nyújtózott egyet, a második ásított egy nagyot, a harmadik meg-rázta magát, aztán szépen, puhán leugráltak a rétre a

gólyákkal együtt. A földi cicák is moz-golódtak: az első a bundáját nyalogatta, a második a körmét fényesítette, a harmadik a zümmögő bogarakra hunyorított.

A tópart megtelt gólyákkal meg cicákkal.

Az egyik cica, éppen a legpuhább, leg-gömbölyűbb, odahízelkedett Matykó lábá-hoz. Mindannyian leguggoltak, s megsimo-gatták. Előbb Matykó, aztán Blanka, utána Balázs, majd apa. Utoljára még anya sem tu-dott ellenállni.

– Milyen puha, milyen tiszta! – mosolyo-dott el. – Na, nem bánom, hazahozhatjátok!

Így lett Matykónak mégiscsak saját cicája.

S hogy mi lett a többi cicával? Azokat, mint a földre karcolt rajzot vagy az égen szál-ló felhőt, elfújta a szél.

Csak az a gömbölyű, puha cica maradt meg, de az ma is Matykó legjobb barátja. Együtt hancúroznak a nagyszőnyegen, együtt kirándulnak a nyári réten. Játék után fűbe heverednek, onnan nézik a kecsesen lépkedő, hosszúlábú gólyákat, meg az égen gomolygó, folyton változó felhőket. A Bé-kás-tó partján veletek is történhetnek ilyen csodák!

Így volt, nem így volt, égbőlpottyant mese volt!

HERVAY GIZELLA

Feltaláló-mese

Kobak elhatározta, hogy feltaláló lesz.

Avval kezdte, hogy szétszedte minden játékautóját.

– Hogy nem untak ennyi egyforma autót feltalálni?

– nézte a szétszedett autókat szomorúan. – A tűzoltóautó pont olyan, mint a versenyautó, a mentőautó pont olyan, mint a Mercedes – tűnődött Kobak, és elhatározta, hogy ő olyan autót talál fel, amelyet még senki sem látott.

Nekifogott a tervrajzoknak. De akárhogy igyekezett, mindegyik hasonlított valamilyen autóra. Végre a hetvenhetedik rajza úgy sikerült, hogy ilyen autót nem látott még senki sem.

Megmutatta Katikának.

– Miért van halfarka? – kérdezte Katika.

– Hogy a vízen is tudjon járni.

– És miért van madárszárnya?

– Hogy a levegőben is tudjon repülni. A levegőben kitarja a szárnyát, és amikor földet ér, összecsukja.

– És a földön hogy jár?

– Kerekekkel. És hogy össze ne ütközzön, beszélő dudát is fedeztem fel neki, hogy figyelmeztesse a sofőrt, ha ki kell kerülni egy másik autót.

– És mi történik, ha hosszú útra indul?

– Először kerekeken megy, aztán haluszonnyal a tengeren, aztán kitarja a szárnyát, és felszáll a levegőbe.

– De hova tesszük az ennivalót? – aggódott Katika.

– Nem kell ennivalót vinni! – húzta ki magát Kobak. – Ez olyan autó, hogy az ember csak azt mondja a dudának: „Éhes vagyok!” – és a motorból már ki is nőtt egy almafa. Mikor aztán jóllakott az ember, elszárad.

– És ha megszomjazunk?

– Felhő alá tartjuk a poharat, és az antennával futózáport kavarunk.

– És ha elálmosodunk?

– Akkor önműködőre állítjuk a kormányt, hátraeresztjük a széket, és alszunk.

– És mikor fogjuk megtanulni a leckét?

– Álmunkban. Mert az autómba tanítógépet is terveztem, és amíg alszunk, minden leckét megtanít.

– És ha elkésünk az iskolából?

– Nem késünk el, mert vekkert is terveztem bele, és csenget reggel fél hétkor.

– És hogy fogunk megfürödni?

– Kiállunk a madárszárnyra, és az eső alá robogunk.

– És hogy fogunk megtörölközni?

– A nap alá robogunk, és addig körözzük alatta, míg megszáradunk.

– De ki fog köszönni nekünk?

– Hazamegyünk, köszönünk Mamának, úgy megyünk iskolába.

KISS LEHEL

Furcsa járgány

Brümmög, burrog, térül-fordul,
robog vígan, dudál, mordul,
zörög, berreg, s mint a sárkány,
tűzet okád ez a járgány!
Propeller is pörög rajta,
mert hát ilyen újabb fajta
csuklós cucc ez, sok vagonnal.
Vitorlát bonts, most, azonnal!
Elcsendesült – a két pedál
tempóztat csak, lassan leáll...
Összeszámolhatod közben,
hány járműből raktam össze!

Számold össze,
hány jármű szerepel
a versben.
Hát a rajzon?

Ezek a járművek
közül melyiken
ültél már?

Hány kereke van
Kobak csoda-
járművének?

SZŐCS MARGIT

Darukerék

Boldizsár nem gondolta volna, hogy ilyen hatalmas lehet egy darukerék. Majdnem két fejjel volt magasabb, mint ő, pedig Boldi már nagyfiúnak számított: csak két hónap választotta el hatodik születésnapjától.

– Húúú! – álmélkodott hangosan a játszótér melletti építőtelep szögletében.

– Mi van rajtam ekkora bámulnivaló? – szólalt meg váratlanul Darukerék.

– Csak csodállak, hogy milyen óriás vagy. Biztosan nagyon gyorsan tudsz gurulni. Kipróbáltad már? – kíváncsiskodott a kisfiú.

– Hová gondolsz? Egész nap egy helyben állok, moccannom sem szabad, amíg fel nem épül ez a toronyház.

Ekkor egy galamb szállt a kerékre.

– Buruk-buruk... Nem is látok polipot, csak egy piros kupakot; nem is látok bogarat, csak egy száraz sóshalat – burukolta szaporán.

– Miket hord ez össze-vissza? – kérdezte Darukeréktől Boldi.

– Ő Buruk, költőnek tartja magát. Minden nap elmondja legfrissebb versét. Tetszett?

– Hát eléggé zavaros – kritizálta Boldi a galambot. – Ez nem költő, hanem fűzfapoéta.

– Tőlem lehet bükkfapoéta is. Örülök, hogy naponta rám száll, és elszórakoztat.

– Az lenne az igazi szórakozás, ha kimozdulnál, és jókat gurulnál. Körbeszáguldhatnád a teret, versenyzhetnél, mint egy versenyautó. Én pedig stopperórával mérném az időt...

És képzeljétek, addig-addig győzködte Boldizsár Darukereket, míg nem az egyszercsak... hóóó-rukkkk, kimozdult állásából, és rohanni kezdett eszeveszetten a tér körül. Lett is ám galiba, mert a daru éigérő karja éppen a toronyház tetejét tartotta markában. A járókelők sikítózva menekültek az ijesztő masina elől. Az építésvezető a haját tépte elképedésében.

Amikor Darukerék lefutotta a tíz kört, Boldi elkiáltotta magát:

– Állj!

És ekkor, mindenki ámulatára Darukerék visszagurult korábbi helyére.

– Nagyon jó időt futottál, gratulálok – paskolta meg Darukerék abroncsát Boldi.

Az építésvezetőt azonban nem vette le lábáról a siker. Azonnal rászerezte magát egy... kimondani is szörnyű!... ke-rék-rög-zít-ő ne-he-zé-ke-t!

– Sebaj – vigasztalta Boldi Darukereket –, fő az, hogy kipróbáltad, milyen a száguldas. Mostantól képzeletben elrohanhatsz a világ végére is, mert még nem találták fel a képzelet-rögzítő nehezéket.

LÁSZLÓ NOÉMI

Haladunk

Tenyér, boka, térd, derék:
közlekedni épp elég.
Ennél egész biztosan
jobban gördül négy kerék.

Karok, lábszár, büszke hát:
éleg vizet szelni át.
Ennél egész biztosan
jobb egy csónak, egy lapát.

Talpak, könyök, fújtatás:
kialakul a futás.
Ennél egész biztosan
jobb már csak a szárnyalás.

EGYED EMESE

Barátkozás

Annyi sít, ösvényt, bekötő utat rajzolok, amennyi csak elfér ezen a lapon, mehessenek rajta, akik itt laknak, látogassák egymást.

Ismerjék meg egymást, ha már itt laknak, sétáljanak, és száguldozzanak, rajzolok kertet, jó kis parkokat, játszóteret és vasútállomást.

Mindenféle bolygókat rajzolok.
Ez gyorsabban, az lassabban forog.

(Rajzolj kicsit a lapomra te is...
Majd felülhetsz a repülõmre is!)

VASÚTI ÁTJÁRÓ

AZ AUTÓSOKNAK
MEG KELL ÁLLNIUK

KERÉKPÁRÚT

GYALOG-
ÁTKELŐHELY

KÖRFORGALOM

KÓRHÁZ
A KÖZELBEN

ELŐZNI TILOS

Nem kell mindenho-
vá autóval menni!
Jelöld meg, te
hogyan közlekedsz
leggyakrabban?

Felnőtt segítségével
mutasd meg:

Hol karikázhat a kerékpáros?

Hol menjen át a gyalogos?

Hol kell megállnia az autósnek?

TÓTH ÁGNES

Karikázom

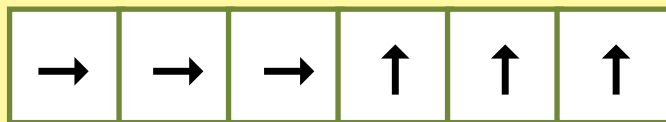
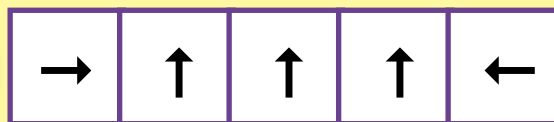
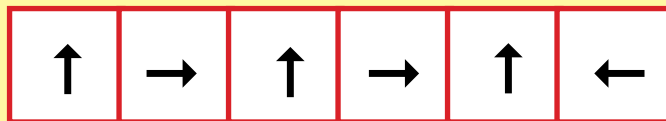
A két lábam két karika,
Benne van a dinamika.
Pedálomat hajtja Sára,
Lobog utána a sálja.

Csilingelve karikázom,
Csillog vázam, kerékláncom.
Arra fordul a kormányom,
Hol a biztos utat látom.

Fel-felvillan macskaszemem,
Száguldok a meredeken,
Hogy lassítsak, segít a fék,
Úthoz tapad a két kerék.

Este van, már ég a lámpám,
Fentről a Hold kacsintgat rám.
Visszakacsintgatok rája,
Hazaérek nemsokára.

A három gyerek a nyilakat
követi a útvesztőben.
Melyikük jut el a kerékpárhoz?

Rajzolj piros pöttyöt
a helyesen közlekedő kerék-
párosok mellé, és feketét
a szabálytalankodókhoz.

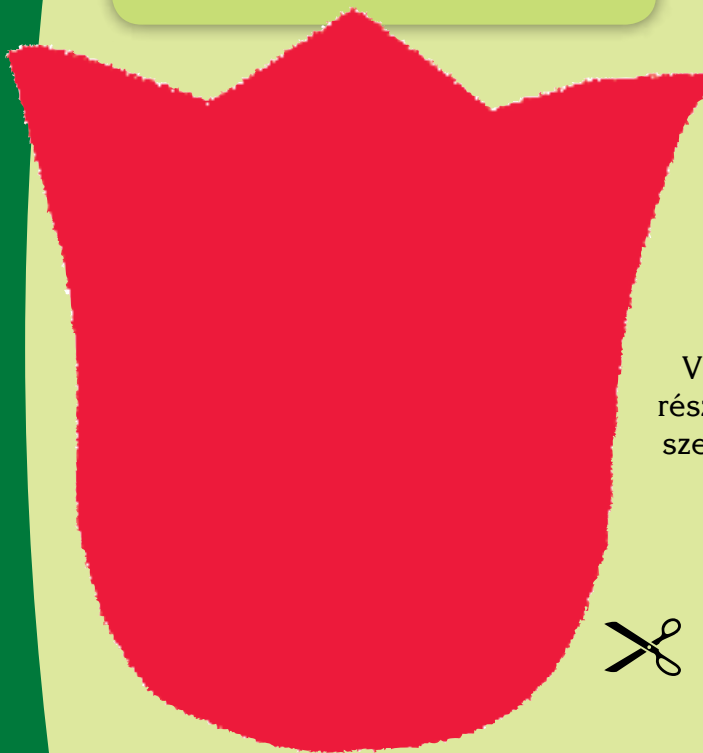
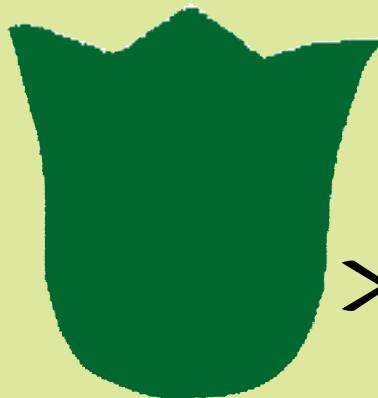
MEZEY KATALIN

A bicikli

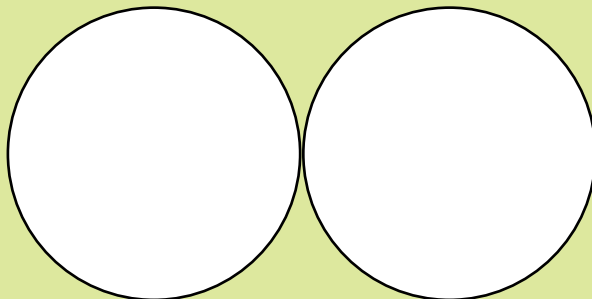
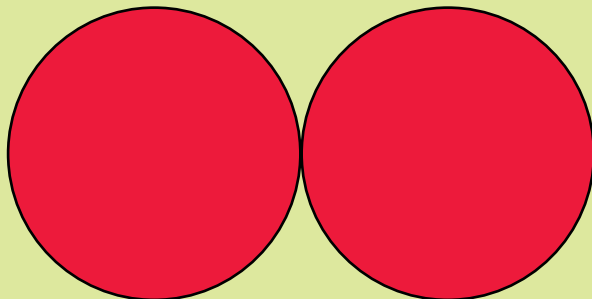
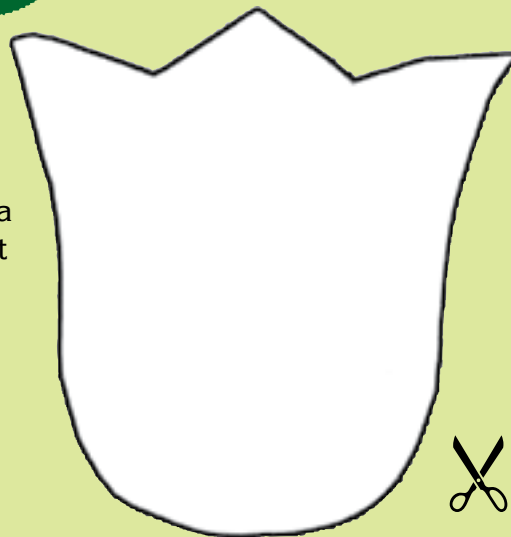
A bicikli egymaga nem tud állni
és menni sem, csak hogyha ráülök.
Sajnos, én is úgy vagyok vele,
ha Apu nem fog hátul, szédülök,
és felbukom. – Jaj, milyen gyáva is vagy!
Régen nem foglak már, csak azt hiszed –
mondja Apu. Unja nagyon,
hogy futnia kell, ha kerekezem.

Föl, föl, vitézek!

A tulipán-kokárdát Károly Veronika
csíkmenasági kisdiákjai küldték
szerkesztőségünknek.

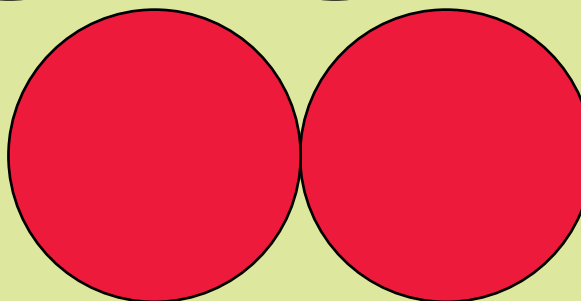
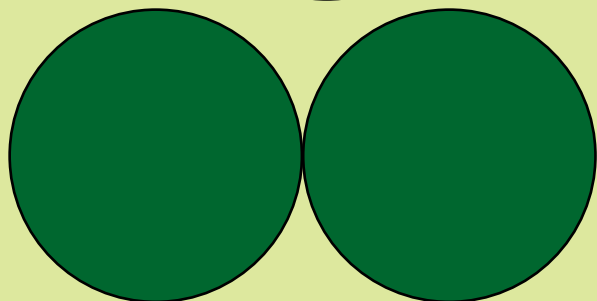
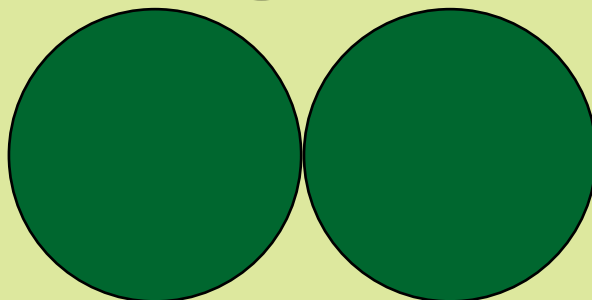
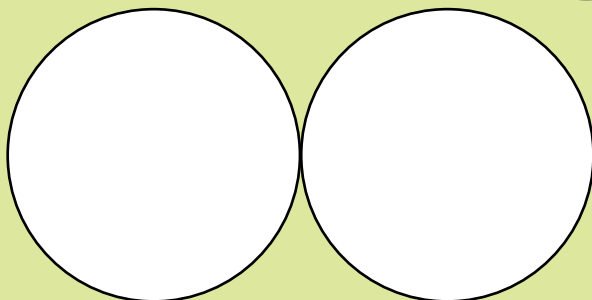
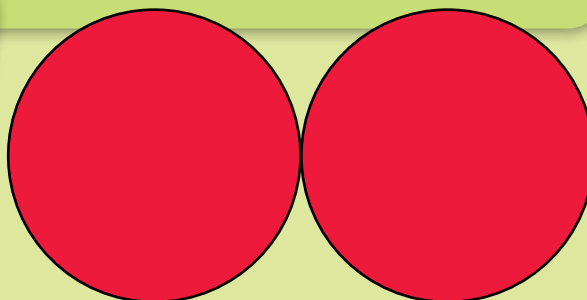
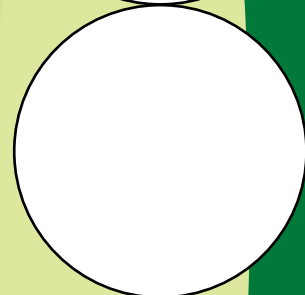
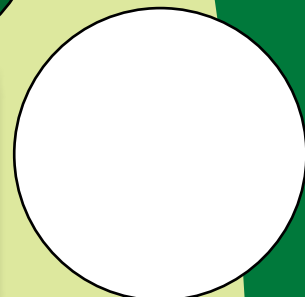
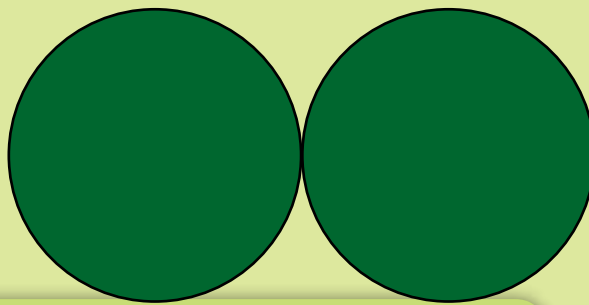

Vágd ki a tulipán
részteit, és a minta
szerint ragaszd őket
egymásra.

A kivágott, páronként összeragasztott,
majd félbe hajtott körökből többféle nem-
zeti színű virágot is ragaszthatsz.
A kitűzőt **Fándly Enikő osztálya** készítette
a nagyváradai D. Cantemir Iskolában.

BERTÓTI JOHANNA

Két töredék

Zajlik már a lakodalom,
az ünnepi csigabál.
Itt a derék csiganépség
egész éjjel kiabál.

– Ha nekem két lábam volna,
akkor is csak hason csúsznék,
szerencsére nincsen egy sem,
jól kinevetne a násznép.

Kiskutyámnak külön kuckója van,
S a kuckóhoz külön kulcsa van.
Kiskutyámnak külön kiskertje van,
S a kiskerthez külön kerítése van.
Kiskutyámnak külön kútja van,
S a kúthoz külön kancsója van.
Kiskutyámnak külön bankkártyája van,
S a bankkártyához külön kódja van.

Keresd meg, hol
a helye a rajzon a négy
kis részletnek.

Ha úgy szereted a kutyákat,
mint Ági néni, örömmel
fogod kiszínezni a rajzot.

Egészítsd ki
a kutyus
tükörképét.

Ki mikor alszik?

Rajzolj
napot vagy holdat
a képek mellé.

PUFIKA

a hétalvó

Ötlet és rajz:
KOVÁCS RÉKA RHEA

Szia, Pufika,
elmentem.
Csinálj rendet!

Szia, Pufika,
hazajöttem.
Te még mindig
alszol?

Az ébre-
dést nem
kell elsietni.
Nyújtózzunk
nagyokat!

De kicsi ez
a tál, már
harmadszor
ürítem ki!

Pufika,
késő van, ne
rohangálj!

Kapj el, ha
tudsz!

Jaj,
Pufika!!!!

Ha te nem
játszol, talállok
más társat. Ez
a zacskó milyen
jól recseg!

MARKÓ BÉLA

A kíváncsi hóember

Kevesen tudják, hogy a hóemberek tulajdonképpen olyanok, mint a vándormadarak. Legtöbb gyermek azt hiszi, hogy ezek a kedves pocakos emberkék moccanni sem képesek, csak ott állnak szótlanul az udvaron, és amikor elmúlik a tél, egyszerre

csak elkezdenek sírni-ríni, hull a könnyük, mint a zápor, amíg ők maguk is egy nagy könnytócsává nem változnak mindenestül. Pedig

ez egyáltalán nem így van!

A hóemberek ugyanis megérzik a tavasz közeledtét éppen úgy, ahogy a gólyák is pontosan tudják, mikor jön az ősz. A gólyák vagy a fecskék a hidegtől, a hóemberek a melegtől félnek nagyon. Ezért aztán tél végén, tavasz előtt nyugtalanok lesznek mifelénk is a hóemberek, látni rajtuk, hogy aggódnak valamiért, már a külsejükre sem adnak igazán, seprűjük kissé lekonyul, a fazék pedig félrecsúszik a fejükön. Langyos szél fúj már a mező felől, és a nap is hosszabban ácsorog az égen, melegebben is süt, mint eddig. Nálunk minden udvaron van egy hóember, ezek aztán riadtan adják szomszédától szomszédig a szót: itt az idő, készüljetek, mennünk kell észak felé.

Csak a mi hóemberünk nem akarja megérteni a figyelmeztetést. Kíváncsian kérdezetgi a többiektől:

– Miért kell nekünk elmenni innen, hiszen itt szeretnek minket!

– Hiába szeretnek – mondja neki a jobboldali szomszéd hóember, aztán a baloldali szomszéd, végül a szemközti is –, jön a tavasz, elolvadunk, meghalunk, ha nem megyünk el még ma éjjel északra, ahol örökké hó van.

– Hiszen annyi szépet hallani a tavaszról, úgy várják az emberek itt, és olyan gyönyörű lehet, amikor kinő a zöld fű, leveleznek a fák,

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

és körös-körül csicseregnek a madarak. Látni akarom a tavaszt – makacskodik továbbra is a mi hóemberünk.

Csóválja a fejét a többi, persze óvatosan, hogy le ne billenjen róla a fazék:

– A hóemberek nem láthatják a tavaszt, ez nem lehetséges!

Ám nem tudják meggyőzni sehogy sem kíváncsi társukat, így hát éjszaka felkerekednek, és reggelre csak a sapkájukat, orrukat, seprűjüket hagyják ott az udvaron eldobva, megtévesztésül, hogy azt higgyék a gyerekek: elolvadtak. Pedig dehogy olvadtak el: tovagurultak ők a sötétben észak felé, és jövő télen majd visszajönnek, hópelyhek formájában lehullnak az udvarra és a kertbe, majd ismét hóember lesz belőlük.

Csak a mi hóemberünk, csak ő nem ment velük, mert a fejébe vette, hogy megnézi, milyen a tavasz. Szerette volna látni a zöld füvet, szerette volna érezni az első tavaszi virágok illatát. A többiek már messze jártak, ott állt egyedül a hajnali derengésben, várta a tavaszt. De reggel felkelt a nap, forróbban süttött, mint tegnap vagy tegnapelőtt, hallotta a hóember, hogy megcseppen az eresz, csörgedez a hólé, aztán kicsi sáros patakocskákban fut szanaszét, befolyik a föld repedéseibe. Nézné a zöld füvet, szippantaná be a virágillatot a hóember, de a fű még nem búj ki, a virágok majd sokkal később nyílnak, és ő már érzi, hogy potyog a szeméből a könny, megroskad a dereka, leesik a fejéről a fazék, kihull a kezéből a seprű, és mielőtt még

megjönne a tavasz, a téllal együtt elpusztul a mi kedves, pocakos, kíváncsi barátunk is. Csak egy csillogó pocsolya marad a helyén, aztán felszárad az is.

Szegény hóember! Telnek a napok, és tényleg kizöldül a fű, tényleg virágba borulnak a fák, de ezt ő soha meg nem láthatja. Bármennyire is igazságtalan dolog, bizony ki van írva a tavasz képzeletbeli kapujára: „Hóembereknek tilos a belépés!”

A darazsak és a méhek

Népmese

Volt egy méhes egy kis ligetben; ettől a méhestől nem messze pár sejtnyi gazdátlan lép tapadt egy fa derekán.

Meglátta egy raj darázs, nagy zúgással odarepült és kijelentette:

– A miénk!

De odarepült egy rajnyi méh is, és az is azt állította:

– A miénk!

Bárhogy zúgtak, vitáztak, nem bírtak dűlőre jutni. Megállapodtak hát, hogy döntőbírónak választják a dongót, és elébe terjesztik a dolgot.

– A lépet nyilván az készítette – dünnyögte a bölcs dongó –, aki egy másik ugyanilyet tud készíteni. Tessék, lássanak munkához méhek is, darazsak is, és egykettőre kiderül az igazság!

– Úgy van! Úgy van! – lelkesedtek a méhek, és nyomban dolgozni kezdtek.

– Nincs értelme a további vitának. Visszalépünk a pörtől – zúgták a darazsak, és szégyen szemre elvonultak.

Szóval, feleseléssel győzték, de amikor tettel kellett bizonyítani, alulmaradtak.

CSEH KATALIN

Pillangó Pál bánata

Pillangó Pál vagyok én,
virágkehely peremén
rád várok, Méhecském,
légy enyém, légy enyém.
Nem lehetek a tiéd,
szívemet már elrabolta
Dongó Dani, az atléta.
Pillangó Pál vagyok én,
száraz kóró tetején
szomorúan szepegek,
Méhecskéért epedek...
Szánakozva néznek le rám
pufók bárányfellegek.

GÜBA-KEREKES ZSUZSA rajzai

LÁNGI PÉTER

Hangya

Jaj, de csöpp, és hogy szaladgál!
Úgy hívják, hogy „Ne nyúlj hozzá”?
Apa szerint kicsi hangya,
de megfogni ő se hagyja.

Ügyesedjünk

Szilágyi-Székely Melinda
magyarlapádi
kisdiákjai hóvirágot,
ibolyát festettek.
Hajtogatott hóvi-
rágjukat csipke-
csokor ékesíti.

Finna Enikő tanítónő osztálya
Tordáról küldte a virágba borult
tavaszi ágakat. A tarka mozaik
háttérből fehéren virítanak ki
a hóvirágok.

Koronkai nőnap ajándék.
Dósa Ibolya tanító néni
másodikosai széttárt
tenyerükbe rejtették
a hóvirágot.

Bunău Irén tanítónő árpádi osztályának papírgyűrű hóvirágai kerek kártyán pompáznak.

Papírgalacsinból és tépett szalvétadarabkákból nyílt ki a kecses hóvirág **Zimándújfaluban, Valter Zsuzsa** tanító néni osztályában.

Károly Veronika tanítványa **Csíkmenaságon** üdezőld domboldalak közé ragasztották a hajtogatott hóvirágot. Másik munkájukon kezüket használták sablonként.

Reszkessetek békák! A kartonmellékletről vágjátok ki, és ragaszátok össze a hosszúcsőrű gólyát. A kezetekkel mozgathatjátok úgy, mint **Ferencz Gabriella** tanítónő **gyergyóditrói** csemetéi.

Szárnybontó

Egy reggel, mikor kimentem,
igencsak meglepődtem.
Zöldebb lett a kiskertem,
kibújt a virág, amit ültettem.

Ereszünk alá fecskék költöztek,
az emberek is már levetkőztek.
Ránk tört a tavasz! – gondoltam,
s boldogan iskolába indultam.

Sibian Márk,
Szatmárnémeti

Itt a tavasz, gyerekek,
A természet most felkel,
A virágok harmattal tusolnak,
Visszajönnek a madarak.

Előbújnak az állatok,
Napoznak a bogarak,
Csiripelnek a madarak,
Csipegetik a magokat.

Borbély Milán,
Sepsiszentgyörgy

**Bende
Máttyás,**
Zabola

Visszajött a fecske, gólya,
Kivirágzott az ibolya.
A gyerekek nagyon örülnek
Ennek a szép időnek.

Az emberek szántanak,
Elvetik a magokat,
Az állatok kibújnak,
Ők is nagyon boldogak.

Udvardi Iringó, Simon Andrea,
Sepsiszentgyörgy

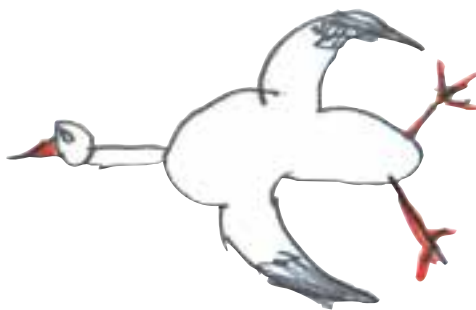
Gyergyai Zsanett,
Kézdiszent-
kereszt

Fodor Zonga,
Marosvásárhely

Sandu Erik,
Olthévíz

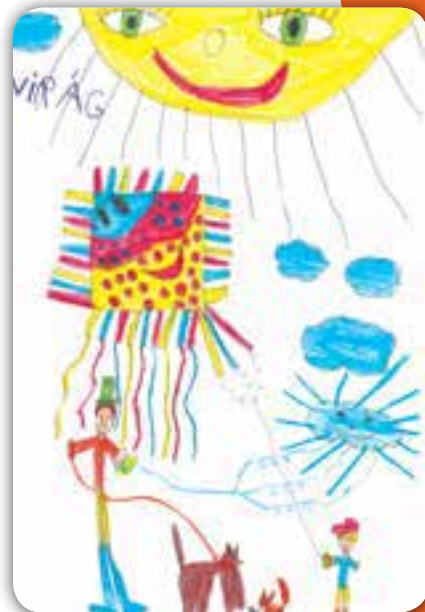
Nagyon hosszú és hideg volt a tél. Nemcsak az emberek, hanem az állatok is fáztak. Rövidek voltak a nappalok, hamar sötétedett, sötétben indultam az iskolába is.

Most nagy léptekkel érkezik a tavasz, hírnökei is megjelentek már. Nagyon várom a vándormadarakat és a fák virágzását.

Szilágyi Levente, Dés

Birtok-Bíró Apolka,
Gyergyószentmiklós

Kupás Virág,
Zilah

Csapó Xénia,
Zilah

Itt a tavasz, csupa zöld,
a fákon is virág nő.
Röpködnek a madarak,
felébrednek a bogarak.

A gólya is hazatér,
röpködnek a fecskék.
Labdázok, ugrálok,
tavasz elé kiállok.

Varga Vivien,
Marosvásárhely

Tavasszal a virágok
kinyílnak,
A fák rügyei bimbóznak.
Visszajönnek a madarak,
Döngicsélnek a bogarak,
Előbújnak a rovarok,
Kukucskálnak a kukacok.
Kovács Csanád,
Marosvásárhely

Csipike postája

Ha megnövök, huszár leszek – olvastátok Döme Zsuzsa versében a 2. oldalon. Huszár ma már csak történelmi játékokban lehetsz, de a huszárok vitézségére, hazaszeretetére ma is szükség van. Légy hősl elkü és igaz, mint a huszárok 1848–49-ben.

Várom leveleiteket, és köszönöm azoknak, akik írtak nekem: **Sólyom Anna**, Szilágykraszna; **Somogyi Anna**, Vékás Zsuzsa, Kraszna; **Müller Hunor**, Nürnberg; az érszalacsi, a szilágykrasznai, a kelementelki óvodások; a gyergyóalfalvi napközisek; a zilahi M. Eminescu Iskola előkészítő; a marosvásárhelyi G. Coşbuc Iskola I. C; az aradi Csiky Gergely Főgimnázium II. osztálya.

• **Koncz Tünde, Román Melinda, Gábrus Andrea és Kováts Éva tanító nénik** szervezésében a szatmárnémeti M. Eliade Iskola elemi osztályai együtt ünnepeltek a nagyobb diákokkal.

• 18 eleven előkészítősom minden hónapban nagyon várja a Szivárványt. Még nem tudnak olvasni, ezért szüleik kapják a házi feladatot, hogy olvassanak nekik belőle. Szeretettel **Csedő Magdolna tanító néni Csík-szentgyörgyről**

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a gyűjtőlapra!

E lapszám támogatói:

Készült a Magyar Kormány támogatásával

● Nőnap alkalmából ezzel a hóvirágos üdvözléttel lep-
ték meg szeretteiket **Molnár Hajnal** kis **tanítványai** a
marosvásárhelyi Bernády György Iskolában. Sőt a fiúk
kislány osztálytársaikat is megajándékozták vele.

● Várjuk a Szivár-
ványt, a Napsu-
gárt, télen még
jobban, mint
nyáron – üzente
András Mónika
tanító néni és
Lázár Apor, az
egyetlen lövétei
Szivárványolvasó
óvodás.

● Készül
a szivárvány
Molnár-Kövecsi
Noémi óvónő
tordatúri
csoportjában.
Nem könnyű
munka ez az
Ugrabugra
Nyulacskáknak.

● Mire jó a Szivárvány? **Török Mária** tanító néni kis-
diákjai a **csíkszeredai** Petőfi Sándor Iskolában olvas-
ni tanulnak a szeptemberi lapszámunkban közölt be-
tűkártyákkal. Kis léceket fóliáztak belőlük, úgy ra-
kosgatják ki a szavakat.

Címlap:

Bencun Luna,
Szabadka,
Szerbia

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXIX. évfolyam, 413. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Itkor Orsolya,
Gyergyó-
szentmiklós

Nagy Zsófia,
Mezőfény

Gergely
Sarolta,
Kolozsvár

Miklós Fanni,
Csíkszereda

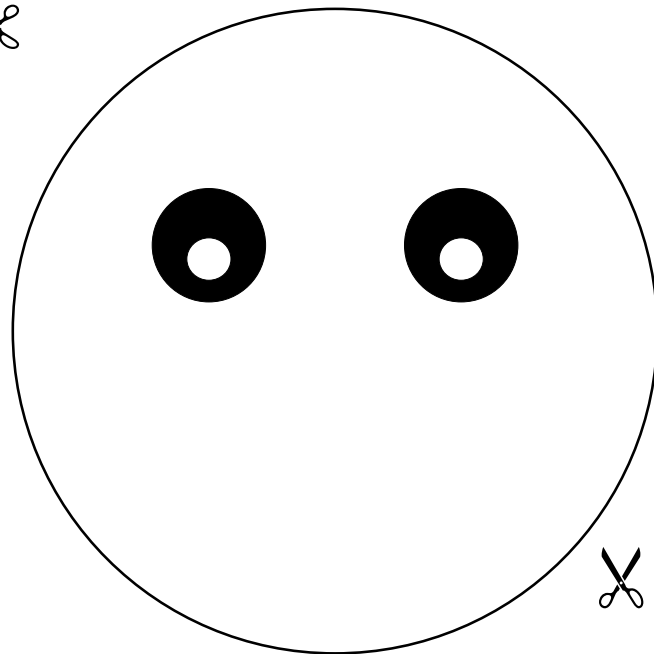
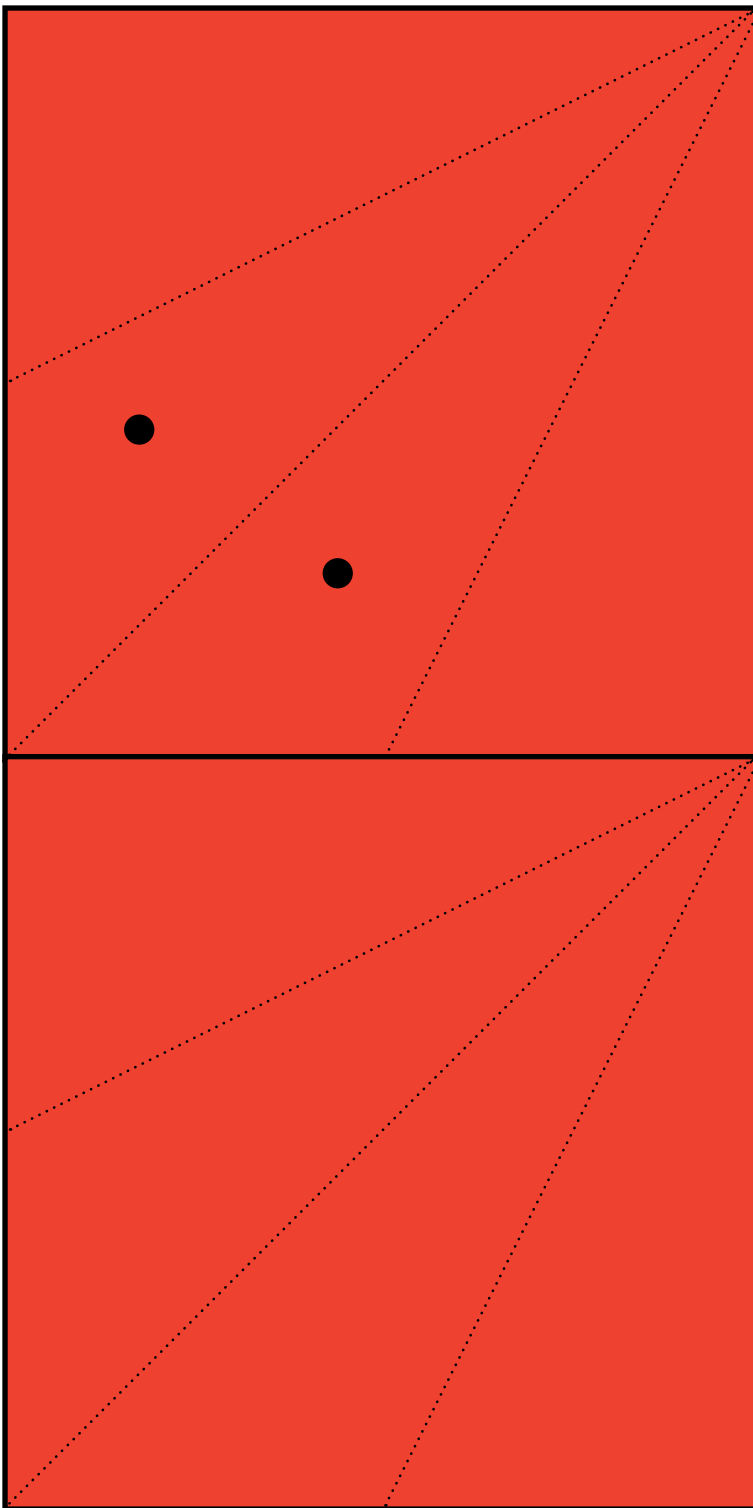
Káló Eszter,
Kolozsvár

Rotar Viktória,
Marosvásárhely

Ára 4 LEJ, 400 FT

Gólya, gólya, gilice!

Vágd ki a két piros négyzetet, hajtogass, ragassz belőlük két hegyes csőrt (segítenek a pontozott vonalak), a piros papírcsík segítségével rögzítsd egymáshoz őket. A felsőre belülről ragaszd rá a gólya fejét. A 27. oldalon egész sereget láthatsz belőlük. Készítőik **Ferencz Gabriella** gyergyóditrói kisdíákjai.

